

Arrest

nr. 215 542 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart als wettelijke vertegenwoordiger van X op te treden, en die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D (lang verblijf).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het minderjarig kind I.A.S. dient zich op 19 september 2017 aan bij de Belgische ambassade te Kampala om een aanvraag in te dienen tot het bekomen van een visum type D. De visumaanvraag maakt gewag van gezinshereniging. Ter ondersteuning van deze aanvraag werd onder meer een

document overgelegd, opgesteld door de Somalische regionale districtsrechtbank van Mogadishu op 21 februari 2017 waarin- volgens de Engelse vertaling ervan- gesteld wordt: *"Today on date 21/02/2017 came in front of the Hamarweine District Court Amino Mohamed Salah seeking court declaration of responsibility of taking care of Abdiwahab Said Ismail whom she found abandoned in El-Ade, Somalia on 29/09/2002. The biological parents are not known and no relatives were found"*.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Aangezien betrokkene zich bij de genaamde M.S.A. in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, er is immers geen officiële gezinsband met de in België te vervoegen persoon en stricto sensu dus geen gezin.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinéa van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen.

De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 04/10/2016 alsook het Birth Certificate nr. 82936 opgesteld op naam van betrokkene door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 24/10/2016, alsook van de geboortakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 08/03/2017 alsook van het document 'Fédéral Court Mogadishu /Somalie Ref 160/BG dd. 21/02/2017' A. M. S. neemt de verantwoordelijkheid over van betrokkene, dat zij betrokkene op 29/09/2002 'gevonden' had, dat hij was 'abandoned, dat de biologische ouders onvindbaar zijn en er geen andere familieleden van betrokkene zijn die voor hem zouden kunnen zorgen, kan immers niet geverifieerd worden, alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.

Daarnaast toont betrokkene niet aan dat hij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor hem kunnen zorgen in het land van herkomst of regelmatig verblijf. Uit de asielaanvraag van S.A. blijkt dat betrokkene werd grootgebracht door de genaamde I.H.S. dewelke nog in Somalië zou verblijven.

Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene in het gezelschap is van de genaamde R.S.I, er werd een attest van een asielaanvraag in Oeganda dd. 11/09/2017 voorgelegd, waardoor hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien hij zich nu in een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. De redenering dat betrokkene geïsoleerd is en geen familiale banden heeft met zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, gaat bijgevolg niet op.

Op 22/05/2018 werd aan R.S.I. de afgifte van een D-visum geweigerd in functie van haar 'moeder' M.S.A.

Tenslotte toont betrokkene niet aan dat M.S.A. zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Er werd voor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij betoogt enerzijds dat mevrouw A.S.M. niet op rechtsgeldige wijze kan optreden als wettelijk vertegenwoordigster van het minderjarig kind I.A.S. – gelet op de vaststelling dat geen bewijs voorligt dat zij kan worden beschouwd als de voogd van dit kind – en anderzijds dat het minderjarig kind I.A.S. – gelet op zijn minderjarigheid – niet op ontvankelijke wijze in eigen naam het annulatieberoep kan indienen.

3.2. In de synthesesemorie wordt onder meer ontwikkeld dat het oordeel dat mevrouw A.S.M. niet op ontvankelijke wijze kan optreden als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind I.A.S., zou inhouden dat de weigeringsbeslissing volledig buiten elke rechterlijke toetsing zou vallen, wat een inbreuk vormt op het recht op toegang tot de rechter. Hierbij wordt gepreciseerd dat Somalische documenten nooit kunnen worden gelegaliseerd, zodat er nooit sprake zal kunnen zijn van een gelegaliseerde Somalische akte waaruit blijkt dat iemand als een voogd van een minderjarig kind kan worden beschouwd.

3.3. In de synthesesemorie wordt terecht geopperd dat het geenszins aan de orde kan zijn dat het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing de facto onmogelijk wordt gemaakt. Verweerder heeft toegestaan dat het minderjarig kind I.A.S. zich heeft aangeboden bij de Belgische ambassade te Kampala om aldaar een aanvraag tot de afgifte van een visum in te dienen om A.M.S. te vervoegen. Verweerders standpunt volgen dat noch het minderjarig kind in eigen naam, noch A.M.S. als voogd de bestreden beslissing kan aanvechten- daar waar de bestreden beslissing zelf stelt dat de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië als gevolg heeft dat Somalische documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden- komt erop neer dat de bestreden beslissing niet in rechte aanvechtbaar is. Dit vormt een ongeoorloofde beperking van het recht op toegang tot de rechter.

3.4. Ter terechtzitting heeft over deze kwestie een debat plaatsgegrepen waarbij de verwerende partij zich finaal gedraagt naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de vraag of de minderjarige verzoekende partij in de thans gevoerde procedure op rechtsgeldige wijze wordt vertegenwoordigd en voor wat betreft de exceptie die zij in dit verband heeft aangevoerd.

3.5. Gelet op bovenstaande en de specifieke context van Somalische documenten die niet gelegaliseerd kunnen worden, dient de exceptie van onontvankelijkheid te worden verworpen en te worden aangenomen dat het minderjarig kind I.A.S. (hierna: verzoeker) op rechtsgeldige wijze wordt vertegenwoordigd door A.M.S.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt g een gelegaliseerde ^attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd kunnen worden.

Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu van een verkeerde beoordeling van de feiten uitgaat. Zij diende immers te weten dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.1.2. Zij stelt het volgende in haar beslissing :

[...]

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie 1 [http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/van Buitenlandse zaken](http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/van_Buitenlandse_zaken), lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten. In haar nota met opmerkingen formuleert de verwerende partij hier geen concreet antwoord op, behalve dat elk dossier "individueel beoordeeld" dient te worden. In casu betreft het echter tevens een aanvraag tot hereniging met een referentiepersoon die in België woont, op basis van Somalische documenten. De gelijkenis is dus treffend.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

11.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.

Het is de verwerende partij die manifest onredelijk is. Zij werd in het verzoekschrift door de verzoekende partij gesommeerd te verduidelijken in haar nota met opmerkingen wat zij precies van haar verwacht. Verzoekende partij stelde zelfs bereid te zijn deze procedure stop te zetten en een nieuwe aanvraag in te dienen, rekening houdend met de verwachtingen van de verwerende partij.

De verzoekende partij vermoedde toen echter reeds dat de verwerende partij geen zinnig antwoord op zou geven en aldus eigenlijk impliciet zou toegeven dat dit slechts een motivering pour les besoins de la cause was - aangezien zij ook wel weet dat de verzoekende partij nooit aan haar eisen zou kunnen voldoen.

Quod erat demonstrandum: in de nota met opmerkingen wordt hieromtrent in alle talen gezwagen.

11.1.4. Tot slot stelt de verwerende partij dat zij geen bewijzen ziet van het feit dat de voogd van de verzoekende partij haar enige financiële steun is. Hoe moet een dergelijk bewijs geleverd worden? Ook hieromtrent wordt geen verduidelijking gegeven.

Men kan bewijzen dat men steun van iemand krijgt, maar men kan moeilijk bewijzen dat men geen steun van iemand krijgt - dit motief grenst dus aan het absurde.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De bestreden beslissing is gestoeld op twee motieven, met name:

- verzoeker kan geen beroep doen op gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat er geen officiële gezinsband is met de in België te vervoegen persoon en dus stricto sensu geen sprake van een gezin (1);
- er zijn geen bijzonder humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen (2).

4.4. Overweging (1) wordt door verzoeker niet betwist, zodat deze derhalve overeind blijft.

4.5. Overweging (2) betreft de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

4.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, moet voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft.

4.7. In de bestreden beslissing wordt zoals reeds gezegd gesteld dat gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, Somalische documenten niet voldoen aan de voorwaarden om gelegaliseerd te worden. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot dit motief om de visumaanvraag te verwerpen. Verweerder houdt duidelijk rekening met inhoudelijke elementen die verzoekers zaak kenmerken (cfr. punt 4.8). Gans verzoekers betoog waarbij hij in de verf zet dat Somalische documenten niet kunnen gelegaliseerd worden en dat in andere "gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging" Somalische documenten wel in aanmerking werden genomen, maar als frauduleus werden bestempeld en dat verweerder Somalische documenten "in overweging neemt wanneer het haar het best uitkomt", is dan ook niet dienstig. Door louter de eventuele handelwijze van verweerder in andere dossiers uiteen te zetten, toont verzoeker alleszins niet aan dat verweerder in casu bij de beoordeling van zijn dossier incorrect of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

4.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Daarnaast toont betrokkene niet aan dat hij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor hem kunnen zorgen in het land van herkomst of regelmatig verblijf. Uit de asielaanvraag van S.A. blijkt dat betrokkene werd grootgebracht door de genaamde I.H.S. dewelke nog in Somalië zou verblijven.

Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene in het gezelschap is van de genaamde R.S.I., er werd een attest van een asielaanvraag in Oeganda dd. 11/09/2017 voorgelegd, waardoor hij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien hij zich nu in een zone bevindt, waarbij hij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. De redenering dat betrokkene geïsoleerd is en geen familiale banden heeft met zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, gaat bijgevolg niet op.

Op 22/05/2018 werd aan R.S.I. de afgifte van een D-visum geweigerd in functie van haar 'moeder' M.S.A.

Tenslotte toont betrokkene niet aan dat M.S.A. zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden.”

4.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de conclusie van de verwerende partij die erop neerkomt dat verzoeker niet aantoont geïsoleerd te hebben geleefd in Somalië of geïsoleerd te leven in Oeganda. Deze conclusie is enerzijds geënt op de vaststelling dat uit de asielaanvraag van S.A.- zijnde blijkens het administratief dossier de zoon van M.S.A.- blijkt dat verzoeker werd grootgebracht door I.H.S. die nog in Somalië zou verblijven. Blijkens het administratief dossier is I.H.S. de vader van S.A. en werd verzoeker als vondeling door I.H.S. in Somalië grootgebracht. Anderzijds steunt bovenvermelde conclusie op de vaststelling dat verzoeker in Oeganda in het gezelschap was van R.S.I. Blijkens het administratief dossier is dit de zus van S.A. en heeft zij in Oeganda ook een asielaanvraag ingediend. Evenmin gaat verzoeker in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit verzoekers asielaanvraag in Oeganda blijkt dat hij zich thans niet in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien hij zich in een zone bevindt waarbij hij op bescherming van de lokale overheden van Oeganda kan rekenen. Verzoeker gaat evenmin in op de vaststelling dat hij niet aantoont dat hij met mevrouw M.S.A. op een vaste en regelmatige basis contact heeft. Deze inhoudelijke vaststellingen waartegen verzoeker niets inbrengt, volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad kan het namelijk niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij- naast de (vormelijke) vaststelling dat er geen gelegaliseerde documenten voorliggen- op grond van de voormelde inhoudelijke vaststellingen de afgifte van een humanitair visum, erop gericht om hier mevrouw M.S.A. te vervoegen, weigert. Verzoeker schuift als kritiek enkel de manifeste onredelijkheid voor hem om twee zaken aan te tonen naar voren, met name dat er geen andere familieleden zijn die voor hem kunnen instaan (a) en dat hij van niemand anders financiële steun krijgt (b). Voor wat betreft punt (a), zelfs indien verzoeker kan gevolgd worden in zijn redenering dat dit moeilijk te bewijzen valt binnen de Somalische context, haalt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet onderuit dat verzoeker werd grootgebracht door I.H.S., die nog in Somalië zou verblijven evenmin als de vaststelling dat verzoeker in Oeganda in het gezelschap was van R.S.I., wat verweerder tot de conclusie leidt die erop neerkomt dat dat verzoeker, die thans 16 jaar is, niet geïsoleerd leefde in Somalië en thans ook niet in Oeganda. Evenmin wordt hiermee de vaststelling onderuit gehaald dat verzoeker niet aantoont dat hij met mevrouw M.S.A. op een vaste en regelmatige basis contact heeft. Voor wat betreft punt (b), uit het administratief dossier blijkt dat ter ondersteuning van de visumaanvraag geen enkel bewijs van financiële ondersteuning door mevrouw M.S.A. werd overgemaakt. Verzoeker tracht tevergeefs hiervan de aandacht af te leiden door voor te houden dat hij niet het bewijs kan leveren dat enkel mevrouw M.S.A financiële ondersteuning biedt. De voormelde kritiek kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.10. De Raad concludeert dat verzoeker met zijn uiteenzetting – die voornamelijk is beperkt tot het uiten van verontwaardiging over het aanbrengen van onmogelijke bewijzen en het stellen van vragen in dit verband – niet aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hem in casu geen humanitair visum kan worden toegekend. Hij toont niet aan dat verweerder heeft veronachtzaamd met bepaalde elementen rekening te houden, noch dat hij zijn ruime appreciatiebevoegdheid, waarover hij beschikt op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, op een kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.11. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]11.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

11.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar adoptiemoeder ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

11.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid

11

dat verzoekende partij en haar voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten. Integendeel, zij stelt in haar nota met opmerkingen dat er geen beschermenswaardig familieleven is, doch zij heeft niets onderzocht!

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als mindejarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pinie a- v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topció-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon

door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti and Benedetti v. Italië*, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

12

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, *Citiz/Nedertand*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

II.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

4.12. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

4.13. De Raad kan alleen maar opmerken dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een beschermenswaardig gezinsleven tussen hemzelf en mevrouw M.S.A. voorhanden is. Verzoeker poneert dit als ware het een vaststaand feit, doch er kan alleen maar worden vastgesteld dat elk bewijs hiervan ontbreekt. Verzoeker spreekt over zijn “adoptiemoeder”, doch deze vermeende verwantschapsband wordt niet aangetoond. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat mevrouw M.S.A. hem ook maar enigszins financieel ondersteunt, noch toont hij aan dat hij op regelmatige basis contact met haar onderhoudt. De voorgehouden band tussen verzoeker en mevrouw M.S.A. – die conform het visumaanvraagformulier van verzoeker de ouderlijke verantwoordelijkheid (“*parental authority*”) over verzoeker zou hebben overgenomen – wordt op geen enkele inhoudelijke en concrete wijze aangetoond. Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder kan weten dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, gezien hij “niets [heeft] onderzocht”. In deze toont verzoeker evenwel niet aan met welke elementen die zijn zaak kenmerken verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden. Verzoeker brengt ook thans in zijn synthesememorie geen enkel element aan waaruit alsnog zou blijken dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen hemzelf en mevrouw M.S.A. De loutere bewering dat dit zo zou zijn, volstaat niet. Verzoeker verwijst nog naar de situatie van adoptieve kinderen, doch in casu blijkt niet dat er sprake is van een adoptie van verzoeker door mevrouw M.S.A. Dit werd niet vastgesteld in het in punt 1.1. bedoelde document, opgesteld door de regionale districtsrechtbank van Mogadishu op 21 februari 2017. Verzoeker kan ook niet zonder meer de feiten die aan het door hem geciteerde arrest van de Raad ten grondslag liggen transplanteren naar huidige zaak. Het geciteerde arrest heeft betrekking op een gebrek naar onderzoek van een de facto gezinsrelatie tussen een kind en haar stiefmoeder. Verzoekers zaak kan hiermee niet worden vergeleken. Daarenboven benadrukt de

Raad opnieuw dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de authenticiteit van de Somalische stukken niet kan worden gegarandeerd wegens een gebrek aan legalisatie. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM of de materiële motiveringsplicht in dit verband worden aangenomen. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder nog een verdere belangenafweging zou maken in het licht van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA